

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almenyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Harald Nielsen

Faldskærmstroppe

Magister HARALD NIELSEN

Faldskærmstropper

DEN DANSKE TILSKUER
KØBENHAVN 1943

HARALD NIELSEN

- Moderne Litteratur. Kritiske Skitser.* 1904. *Udsolgt.*
Af Tidens Træk. Litterære Afhandlinger. 1909.
En Moderne Reaktionær. Af Tidens Træk. Anden Samling. 1911. *Udsolgt.*
Svensk og Dansk. 1912. *Udsolgt.*
Vej og Sti. Æstetiske Afhandlinger. 1916. *Udsolgt.*
Typiske Tilfælde. Af Tidens Træk. Tredie Samling. 1917.
Jøden, Filisteren og Holstenøren. Af Tidens Træk. Fjerde Samling. 1917. 2. Oplag. *Udsolgt.*
Tegn og Gerninger. Af Tidens Træk. Femte Samling 1919
Moderne Ægteskab. Af Tidens Træk. Sjette Samling 1919. 3. Oplag. *Udsolgt.*
I Lys af Ægteskabsloven. Af Tidens Træk. Syvende Samling. 1920.
Usurpatøren. Af Tidens Træk. Ottende Samling. 1922.
Holberg i Nutidsbelysning. En æstetisk Undersøgelse. 1923.
Moderne Litteratur. Anden Samling. 1923.
Konservatisme. Af Tidens Træk. Niende Samling. 1925.
Bøger og Mænd. Litterære Strejftog. 1926.
Selvforsvar og Landeværn. Af Tidens Træk. Tiende Samling.
Goya. 1928. *Udsolgt.*
Mænd og deres Gerning. 1929.
Rejse i Europa. 1930.
Litterære Mirakler. Et Stykke Aandehistorie. 1933.
Litterær Selvforsyning. 1935.
Skat og Stat. 1935.
Ord i Tide. 1936.
De Danskes Vej. 1937.
Uden Traad — og med. 1941.
Penge og Personlighed. 1941.
Europas Fremtid. 1942. 4. Oplag. 10000 Eksp.) *Udsolgt.*

FALDSKÆRMSTROPPER

SÆRTRYK
AF
DEN DANSKE TILSKUER
15. APRIL 1943

Magister HARALD NIELSEN

FALDSKÆRMSTROPPER

DEN DANSKE TILSKUER
KØBENHAVN 1943

Motto:

Nuvel: I de moderne Samfund
har Jøderne af klog Selvopholdelsesdrift
taget Plads i Kirtlerne.

Samfundets Kirtler: Börser,
Banker, Ministerier, Dagblade,
Forlag, Voldgiftsdomstole,
Assuranceselskaber, Hospitaler,
Fredspalæer,
og andre bakteriologiske Institutioner
har hver for sig sine Jøder.

Louis Levy: Jøden som Fredsstifter.

København 1918.

ENGANG i Sommeren 1941 bragte et af Hovedstadsbladene Billedet af en elegant ung Jøde set i halv Profil bagfra. Paa Ryggen af hans velsiddende Dress sad en Plakat fastsyet. Underskriften var følgende: »Som i Polen skal nu ogsaa det nye Kongerige Kroatiens Jøder bære et særligt Kendetegn — baa- de paa Brystet og paa Ryggen. Billedet viser en Jøde fra Agram med det nye Mærke.«

Bladet vidste særdeles vel, hvad det gjorde, da det bragte dette Billede. Intet kunde være mere korrekt og intet var samtidig — herhjemme i hvert Fald — mere egnet til at skaffe Jøderne Sympati. For dette var dog for galt! En hvilket som helst Læser, der saa dette Billede gøs ved Tanken om, at man kunde behandle pæne Mennesker paa denne Maade. Med Forfærdelse tænkte man paa, hvorledes det kgl. Teaters Parket vilde komme til at se ud, hvis man herhjemme fandt paa noget lignende eller hvilken Ravage, det vilde afstedkomme i Selskabslivet — for slet ikke at tale om Aktieselskabsbestyrelser o.s.v.

Uden at have behøvet at sige blot eet Ord eller at have røbet sit Standpunkt havde Bladet mobiliseret alle de Følelser, der rejser sig som en Mur af Sympati omkring de stakkels mishandlede Jøder og som en Mur af Antipati mod de Barbarer, der udsætter dem for

denne skændige umenneskelige Behandling.

Og hvem vil bestride, at det virker barbarisk. Alt, hvad Ikke-Jøder er nødt til at foretage sig overfor Jøder for at værges imod dem virker barbarisk, medens Jøderne ikke behøver at foretage sig nogetsomhelst, der tager sig ud som barbarisk for at naa deres Maal: en Personligheds totale Udslettelse, en Nations Erobring, et Erhvervs Bemægtigelse. Dræber de en Mand, sker det med en Vindbøsse, medens det giver et brutalt Knald, hvis en ikke-Jøde prøver at gøre Gengæld. Hvad Under derfor, at Verden, der som bekendt vil bedrages, opfatter den ene Part som humanere end den anden, skønt de begge kun gør, hvad de er nødt til: værger deres Liv — af »Selvopholdelsesdrift« som Louis Levy siger.

Den suggestive Kraft, der udgaar fra et saadant Billede er imidlertid saa overvældende, at den hos de fleste knapt nok levner Plads for Omtanke af nogen Art. Man skal være saa nøgtern som man maaske kun bliver det, naar man selv har været underkastet Jødernes Behandling, selv har erfaret, hvad det vil sige at være »mærket« af dem, for i det hele taget at turde vove at tænke, hvor det kun er Følelserne, der har Ordet.

Man kan derfor roligt gaa ud fra, at det

ikke er faldet mange af Bladets Læsere ind, at vende Spørgsmaalet om. Man har været indigneret over, at saadanne Metoder kunde anvendes, men man har næppe spurgt sig selv om, hvorledes det kunde gaa til, at man anvendte dem, hvorledes det kunde forklares, at man gjorde Brug af dem, skønt de uvægerligt maatte stille Ofrene i et sympatisk Lys, og dem, der anvendte dem i et tilsvarende ugunstigt. Man har næppe engang spurgt sig om, hvorfor Repræsentanten for den »forfulgte« Race er saa ung, saa elegant, saa pæn — saa sympativækkende, eller reflekteret over, om hvorvidt alle hans Racefæller er det, eller om det har sin specielle Hensigt, at han er det. Endnu mindre har man tænkt over, hvad denne undertrykte Mand selv repræsenterer af Undertrykkelse. Hans og hans Racefællers Ofre er jo heller ikke bleven »brændemærkede«; de er blot bleven kvalt i Stilhed, berøvede deres Livsmuligheder, viede til Undergang, men da der ikke var nogen Pressefotograf til Stede, da det skete, har der ikke været Grund til at blive indigneret over det. Hvad Øjet ikke ser har Hjærtet som bekendt ikke ondt af. Og navnlig har man ikke tænkt over, hvad ikke-Jøden maa præstere af Arbejde, at Argumenter, af Anstrengelser for at opveje dette ene Billede,

eller paa, hvor fordelagtigt det er at have Billedet, og alle de Følelser, det vækker paa sin Side i Stedet for Argumenterne.

Hvad er nemlig Meningen med at rimpe en gul Låp paa et ellers velsyet Sæt Tøj? Alene den at tilføje tilsyneladende sagesløse Medborgere unødvendige Lidelser? Næppe! Det vilde kunne gøres paa anden og mindre ostentativ Maade. Hensigten maa være den at særmærke vedkommende Person saaledes, at alle i samme Nu, de ser ham véd, at de har med en Jøde at gøre, og tænker over, hvad dette betyder. Men hvorfor dog det, vil man spørge! Kender vi ikke allesammen en Jøde, naar vi ser ham? Jo, i Reglen, men vi tænker ikke allesammen over, hvad det betyder, at han er det, eller paa, om det i det hele taget betyder noget. Det er netop overfor derne Tankeløshed, denne Ligegyldighed, det gule Mærke er ment som et »Vagt i Gevær«: Her er en Jøde! Her er et Problem! Pas paa!

Men hvilket Problem, og hvori bestaar det? Ja, rent ydre set er Jødeproblemet's Konturer ikke vanskelige at faa Øje paa. Racemodsætningen er altid til Stede latent, og Udseendet som oftest ikke til at tage fejl af. Indflydelsen vil mange ikke kunne undgaa at støde paa og — støde sig paa. Det hænder selv i

stærkt radikale Kredse, at der kommer skjulte Suk over de forbistrede Jøder*), men alligevel er der ikke nogen større Tilbøjelighed til at give sig i Kast med Spørgsmaalet. Tværtimod, der er hos mange — ja vel hos de fleste — en uovervindelig Modvilje mod det. Fører man denne Uvilje tilbage til dens Kilder, finder man forskellige Grunde til den. Først og fremmest trøster man sig med, at Jødespørgsmaalet ikke betyder noget, bl. a. fordi Jøderne jo kun er et Mindretal, skønt ikke mindst den nyeste Historie viser, at et fast sammenknyttet og maalbevidst Mindretal kan faa overordentlig stor Betydning. Men samtidig med, at man officielt forsikrer, at de intet betyder, har man en meget levende Fornemmelse af,

*) Om det saa er Hørup, synes han til Tider at have kunnet faa nok af dem, hvis man kan tro, hvad Xylograf Hendriksen skriver i »Mennesker og Oplevelser«, ny revideret Udgave 1932, pag. 294:

»Forresten er der næppe Tvivl om, at Hørup inderst inde ikke var nogen Beundrer af den iltre Form, som ofte er samfundsinteresserede Jøder egen. Hans Dannelse, Udvikling og Overbevisning bragte ham i Parti og paa lige Fod i politisk og journalistisk Arbejde med særligt dygtige Jøder, men den anden Slags, tror jeg, han yndede at have tre Skridt fra Livet. Glimtvis er ogsaa dette bleven følt, og faldne Udtalelser har vist, at Hørup blev saaledes forstaaet. Dog det stærke politiske Fællesskab og Bladets opadgaaende Betydning holdt slige dulgte Uoverensstemmelser nede, og man klarede sig fra begge Sider med en forsigtig Omgangstone.«

at det ikke er ufarligt at lægge sig ud med dem, og at man derfor ogsaa af den Grund gør klogest i ikke at tillægge Sagen Betydning. Maximilian Hardens kynisk aabenhjærtige Ord, at »enhver, der lægger Antisemitisme for Dagen maa være forberedt paa at blive erklæret for fuglefri« viser jo, at denne Frygt ikke er ugrundet; der skal nemlig ikke meget til for at blive stemplet som Antisemit. Men dertil kommer, og det er i Virkeligheden den allerstærkeste Hemske, at man har en Fornemmelse af, at det er Helligbrøde, man staar i Begreb med at begaa, at man ved at rejse Jødespørgsmaalet forgriber sig paa Humanitetens og Frihedens helligste Principer. Det siger i hver Fald Jøderne selv, og det siger ogsaa andre end Jøderne i god Tro og ud af den bedste Overbevisning.

Kort sagt, det er et helt Spind sammensat, som det, der bandt Fenrisulven, af mange højst mærkelige Bestanddele — ogsaa Kvindetaarer —, der lammer og standser enhver Aktion mod Jøderne, hvad enten den gaar ud paa teoretisk at klare Begreberne eller paa ved den ene eller anden Slags Forholdsregler at ordne Forholdet mellem dem og ikke-Jøderne. Thi da Tanken er Handlingens Fader, søger man allerede at kvæle denne, og det er af mange Grunde ikke saa svært, da Jøderne,

takket være den Stilling de indtager i Samfundet er i Stand til det uden at ikke-Jøderne lægger Mærke til, hvad de foretager sig.

Men for at forstaa, hvilken faktisk fordelagtig Stilling Jøderne indtager maa man klare sig sine Begreber om Menneskehed, Race, Nationalitet, Folk, Liberalisme, Humanitet o.s.v. Til daglig løber de sammen i en Pærevælling. Man underskyder og forveksler saaledes, at rigtige Slutninger hviler paa forkerte Forudsætninger og omvendt. Man siger, at vi jo alle er Mennesker; man gaar ud fra, at Humanitetens Love gælder ogsaa ud over Nationalitetens Grænser; man protesterer mod at føre Krig mod fredelige Mennesker, Mennesker, der ikke gør nogen noget o. s. v. o. s. v. en lang Række fornuftige og humane Betragtninger, der blot ikke passer paa den Situation, der foreligger mellem Jøder og ikke-Jøder.

Hvilket man let vil se, saasnart man gør sig Forholdet klart mellem Nationalitet og Humanitet og sammenligner det jødiske Nationalitetsproblem med andre Nationalitetsproblemer. Det er nemlig rigtigt nok, at Humanitetens Love omfatter alle Mennesker, men ikke saaledes, at de gør enhver Forskel imellem dem betydningsløs. En human Krigsførelse betyder ikke en ublodig Krigsførelse, thi Hu-

manitetens Love byder ganske vist selv i Krig at skaane Modstanderen for unødvendige Lidelser, men de byder ikke at aabne Portene for ham, de byder ikke at overgive sig til ham paa Naade og Unaade, de medfører ikke nogen Forpligtelse til at fraternisere med ham, og de hindrer ikke, at man dræber ham, hvis det er nødvendigt.

Humanisme, Internationalisme, Kosmopolitisme, Forskelsløshed er nemlig ikke det samme. Tværtimod, sand Humanisme forudsætter Forskellene. De humane Værdier — enten det er de religiøse, de moralske eller de kunstneriske — bliver allesammen til indenfor bestemte Racer og Nationer og maa for at kunne afgive deres fælles humane Indhold til andre Racer og Nationer først tilegnes og omdannes af disse. *Abstrakte Aandsværdier findes der ligesaa lidt som abstrakte Mennesker* — heri har den jødisk-amerikanske Kritiker Ludwig Lewisohn fuldkommen Ret.

Det har derfor ikke hidtil været betragtet som nogen Krænkelser af Humaniteten at forsvare den Nation, man tilhørte, det har tværtimod været en Forudsætning for den. Det var jo netop gennem dette Forsvar og hele den Anspændelse af Kræfterne, det medførte, at de humane Værdier skabtes og opretholdtes.

De opretholdtes f. Eks. ikke ved, at Europa passivt lod sig overvinde af Østens Horder. Det vilde næppe have opretholdt eller skabt nogen Humanisme. De opretholdtes heller ikke ved, at europæiske Stater gav Afkald paa deres Egenart. *De opretholdtes netop kun ved, at man udsondrede Forskellene, inden man dvælede ved Lighederne.*

Hele denne Proces, hvorved samtidig Nationaliteten værges og Humaniteten skabes foregaar naturligvis under Former og i en Kreds, hvor den store brede Befolkning ikke faar Øje paa det. Den synger nok sine Fædrelandssange, den raaber Hurra, naar der er Lejlighed dertil, for national Kultur o. s. v., den er ogsaa villig til at kæmpe for sit Land, men hvad national Kultur egentlig er og hvilken Aarvaagenhed og hvilke Ofre den kræver — det har den ikke tilstrækkelig Forstaaelse af — det viser bedre end noget andet Jødespørgsmaalet og den Holdning, man indtager til det.

Hvad kommer det nemlig an paa, hvis en Nation værger sig mod en anden? Hvor langt kan man uden Fare strække sig overfor en national Modstander? Hvor begynder det, der adskiller og hvad kan betragtes som uvæsentligt?

Man behøver blot at lægge Mærke til, hvorledes et Folk forholder sig til disse Spørgsmaal under en Krig for at have en Maalestok for, hvor langt man kan regne med, dets Forstaaelse rækker, og hvor den glipper. I første Omgang vil dets Instinkter reagere rent umiddelbart overfor Modstanderen. Han er Fjenden og derfor udstyret med allehaande grusomme og nederdrægtige Egenskaber. At bedømme ham objektivt og dog bekæmpe ham er kun Mindretallets Sag. Det store Flertal kender kun sort eller hvidt, det handler ud fra sine Følelser, og hvis disse falder til Ro vil det have svært ved at handle. Derfor maa Krigspropagandaen sørge for, at de ikke falder til Ro, og derfor maa strenge Straffebestemmelser afholde Befolkningen fra at fraternisere med Krigsfangerne, da disse saa længe Krigen varer ikke er Privatpersoner. Men dette kan den almindelige Mand ikke forstaa. Saa snart Soldaten er afvæbnet bliver han i hans Øjne en beklagelsesværdig, ja sympatisk Person, som han ikke har noget imod at træde i venligt Forhold til, eventuelt optage i Familien. Dette kan en Krigsledelse imidlertid ikke tolerere. Hvis den gjorde det, vilde efterhaanden Følelsen af, hvad der staa paa Spil udviskes. Den enkelte Soldat er jo nemlig ikke Fjende paa Grund af sine person-

ligt frastødende Egenskaber, men han er det uanset sine bedste Egenskaber, fordi han er Del af en Helhed, som man selv som en anden Helhed staar i Modsætning til.

Hvis man tænkte sig en almindelig Fraternisering mellem de ofte talrige Krigsfanger og den hjemmeværende Befolkning, vilde Instinkterne meget hurtigt blive usikre, Viljen blive svækket, Opfattelsen af, hvad det gjaldt, forsvinde. Hvorfor, naar man kunde komme saa udmærket ud af det med disse fortræffelige Mennesker, nære fjendtlige Følelser overfor dem og slaa deres Landsmænd ihjel ude ved Fronten? Det hele vilde ende med at tage sig meningsløst ud.

Da man i Humanitetens Navn strøg alle Skranker mellem Jøder og ikke-Jøder og optog dem som fuldt ligeberettigede Borgere i de forskellige Lande, hvor de tilfældigt opholdt sig, skabte man for deres Vedkommenne en saadan uklar Situation. Skønt Jøderne i højeste Grad repræsenterer en særlig national Interesse og er besjælet af en særlig national Vilje, hvad de ikke selv lægger Skjul paa, forstaar man ikke i de Folk, blandt hvilke de opholder sig, at der er Tale om en Front. Hvor er den blodige Kamp, der hører til en saadan? Hvad man ser er, at Jøderne gaar

rundt iblandt os og opfører sig som alle andre: spiser, drikker, gifter sig, sætter Børn i Verden, ligger paa Landet, gaar i Teatret o.s.v. o.s.v. At de sidder paa første Plads i Teatret og ejer de bedst beliggende Villaer kan være en Smule paafaldende, men forklares let ved deres noksom bekendte større Dygtighed. Hovedsagen er, at de ikke i Vaner og Opførsel adskiller sig væsentligt fra den omgivende Befolkning. Maden og Paaklædningen kan maa-ske være lidt forskellige, men deres daglige Tanker og Følelser drejer sig om samme Interesser, om Livets daglige Ophold, og kom det an paa disse, eksisterede der forsaavidt ingen national Modsætning. Paa dette Felt — det daglige Livs — vilde de og det Folk, de opholder sig iblandt uden Vanskelighed kunne forstaa hinanden og paa dette Omraade vil de ogsaa i vid Udstrækning kunne erstatte hinanden. En jødisk Læge kan erstatte en dansk Læge som en kinesisk Arbejder sikkert i mange Tilfælde vil kunne erstatte en dansk Arbejder.

Men, hvor er saa Forskellen vil man spørge, hvor er det særlige, der gør Jøder uskikkede til at være Vejledere for Danske og omvendt. Hvor er det, der gør de Resultater, der kommer ud af en jødisk Races Virksomhed eller af en dansk-jødisk Races forskellige fra

dem, der kommer ud af en ren dansk Befolkning? Er der, naar alt kommer til alt ikke blot Tale om en Indbildning, en Fordom? Vi er jo alle Mennesker, nogle gode og nogle onde, nogle kloge og nogle dumme — hvorfor saa gøre Ophævelser over, hvad der intet betyder?

Nej, paa kort Sigt betyder det ingenting — det er rigtigt nok — men paa lang Sigt! Og er det ikke netop det, der er Grund til at regne med i denne Forbindelse? Hvis man sejler i et Farvand, hvor der er Landkending til begge Sider, f. Eks. Øresund, er det selvfølgelig ikke strengt nødvendigt at have Kompas ombord — og det daglige Livs Trivialiteter er et saadant Farvand, hvor Forskellen mellem Jøde og ikke-Jøde ikke spiller nogen Rolle og ikke kommer til at gøre sig gældende, men paa de store Have kan Kompasset ikke undværes og *det nationale Liv gennem Aarhundreder er et saadant Ocean, hvorover en Nation ikke kan styre med Sikkerhed, hvis den ikke ledes af sit eget Kompas, af sine egne Instinkter, af sin egen Natur.*

Humanitet eller ikke — paa en Baggrund som denne tager Spørgsmaalet sig noget anderledes ud end naar det bedømmes under det oprørende Indtryk af et Billede. Set i sin

Sammenhæng bliver det Spørgsmaalet om, hvorvidt det er humant at kræve Faldskærmsjægere uniformerede, og om det er inhumant, at skyde dem, hvis de ikke er det. Jøderne er jo nemlig taktisk set ikke andet end Faldskærmstroppe strøet ud blandt Befolkningen i de Lande, hvor de opholder sig og nydende alle de Fordele, der er forbundet med at kunne færdes i den uforstyrret og upaaagtet. Tænkte man sig en hvilket som helst anden Magt være ligesaa begunstiget, vilde heller ikke den behøve at løsne et Skud for at erobre det Omraade, den havde besat. Thi hvorfor gribe til Voldsomheder, hvis man i Fred og Ro med de indfødtes Bistand kan besætte alle centrale Poster, tilegne sig alle Magtmidler og afbryde alle for ens Planer generende Forbindelser?

Det er dette, de jødiske Faldskærmstroppe har opnaaet at kunne ikke blot uforstyrret af de intetanende Indfødte, men under deres Beskyttelse. For lad en eller flere af disse ane Uraad og gøre Anskrig, saa vil det vise sig, at deres Landsmænd besjælet af de ædleste Følelser vil slaa Mur omkring de uskyldigt anklagede. Det vil ikke være disse, der udsætter sig for at blive lynchede, men de slette Mennesker, der vover at mistænkeliggøre udmærkede og højt ansete Landsmænd.

For samtidig med at have erobret Magtmidlerne og Indflydelsen, vil de ogsaa have erobret Afgørelsen af hvem, der skal anses for gode Borgere og gode Patrioter. Som i et gammeldags Forvandlingsstykke vil Rollerne være fuldstændig byttet om. Det vil være dem, der mest føler sig som tilhørende sit Folk og medansvarlig for dets Fremtid, der vil blive sat udenfor og gjort landflygtige i deres eget Land, medens det vil blive dem, der hverken har Historie eller Natur tilfælles med det, der vil tale paa dets Vegne. Sidder de maaske ikke ogsaa i de mest ansete Stillinger, er de ikke allerede Svigersønner og Venner, Arbejdsgivere og Kompagnoner? Hvorledes da tænke sig at anfægte deres Ret dertil? Og hvad kan det endelig nytte at ville prøve paa det? Hvis der hos deres Landsmænd skulde dæmre en Anelse om, at det maaske alligevel kunde være dem, der raaber Alarm, der har Ret, vil man derfor søge at skyde Erkendelsen fra sig under alle mulige Paaskud. Enhver Landsmand vil blive Forræder mod sin egen Nationalitet for at tækkes dem, der indefra har erobret den hellere end at udsætte sig for deres Vrede. Øjne, der viger til Siden og forlegne Smil og Skuldertræk vil møde den, der vover at gøre sit Folks Gerning, og røbe, at man meget godt véd, at han

har Ret, men at man foretrækker at lade uvidende derom. Man har jo altid Humaniteten at falde tilbage paa, hvis alle andre Paaskud skulde svigte, og man er om fornødent rede til at værne om denne »Humanitet« ved uden Skaansel at ofre dem, der er formastelige nok til at gennemskue dens sande Beskaffenhed og oplyse om, til Fordel for hvem den mobiliseres. Landsmænd vil i Jødernes Tjeneste blive Rakkerknægte overfor Landsmænd.

Nationaliteten, om hvilken man ideligt taler vil mere og mere blive en Kastebold for Jødernes Interesser og gradvis miste sit Indhold. Thi hvis det er ligegyldigt, om det er en orientalsk eller en nordisk Race, der har det afgørende Ord m. H. t. Folkets Fremtid, og hvis det er ligegyldigt, om det er jødisk eller ikke-jødisk Smag, der bestemmer dets Kultur, er der ikke megen Grund til at tage noget m. H. t. dets Eksistens højtideligt, og da man har bragt sig selv i den Situation, at man ikke kan væрге sine dyreste Interesser uden at stille sig i et ugunstigt Lys, som man ikke tør udsætte sig for, vil der derfor i et saadant Folk ikke være andet tilbage end at konstatere Kendsgerningerne, udrede Forløbet og paapege Konsekvenserne.